

Arrest

nr. 134 563 van 3 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X,
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun
minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel
en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 29 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juli 2014 werden verzoekers bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dat zijn de bestreden beslissingen:

“Op 28/03/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 28 november 2011 werd door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, ten eerste van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: Hij verblijft in het Rijk houder bouder te zijn van bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

“Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf. de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen. in combinatie met een schending van artikel 3 EVRM schending artikelen 3 en 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie. (...)

Verzoekers hebben een aanvraag tot verblijf in toepassing van het artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Die werd op 3 januari 2011 ontvankelijk verklaard. Op 7 juli 2014, heeft de verwerende partij een beslissing genomen die de aanvraag ongegrond verklaard, die werd op 24 juli 2014 ter kennis van verzoekster gebracht. Een beroep werd op 25 juli 2014 ingediend tegen die beslissing en is nog voor Uw Raad hangend. Verzoekers hebben recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel bij Uw Raad omdat zij in die verzoekschriften een grief hebben aangehaald in toepassing van het artikel 3 EVRM, wat van openbare orde is. Deze bijlagen 13quinquies werden afgeleverd tijdens de termijn die de verzoekers ter beschikking hadden om een verzoekschrift in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissingen die de aanvraag 9ter ongegrond verklaart, dit terwijl er in toepassing van bovenstaande rechtspraak van het EHRM een daadwerkelijk rechtsmiddel moet worden gegarandeerd aan verzoekers, dit wil zeggen een van rechtswege schorsend rechtsmiddel, gezien de aangehaalde grief op basis van artikel 3 EVRM. Omwille van de reeds hierboven uiteengezette argumenten maakt de bestreden beslissingen eveneens een schending uit van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en het artikel 47 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie, wat eveneens een schending is van de formele en materiële motiveringsplicht in strijd met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De bestreden beslissingen moeten bijgevolg worden geschorst en vernietigd. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet als ook uit rechtspraak bij Uw Raad als ook bij de Raad van State (arrest nr. 207.209 van 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of de welke nog niet definitief is geweest en dit op straffe van schending van artikel 3 EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel. In casu dient er wel degelijk tekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en meer bepaald artikel 3 E.V.R.M. Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13quinquies wordt verwezen, bepaalt uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen). Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing. In Georgië zullen eisers en hun kinderen geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In Georgië is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éénieder toegankelijk. Indien eisers het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar hun land van herkomst, lopen eisers het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen. Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden. De eiseres hebben bovendien op 25 februari 2014 een aanvraag ingediend in toepassing van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die is nog in behandeling door de DVZ. In die aanvraag, hebben de eiseres hun integratie, de langdurigheid in hun verblijf in België en de scholing van hun kind aangevoerd. Die zijn elementen die verbonden zijn door het recht tot privéleven, die beschermd is door het artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing, verwijst de verwerende partij niet naar deze elementen. Zij legt niet

uit waarom de bestreden beslissing het artikel 8 EVRM niet schendt. Artikel 8 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden, zoals de motiveringsplicht.”

2.2. Verzoekers verwijzen naar het bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende beroep met betrekking tot de beslissing van 7 juli 2014 waarbij de aanvraag 9ter ongegrond werd verklaard. Zij betogen dat ingevolge de thans bestreden beslissing hun recht op een effectief rechtsmiddel in de procedure inzake de 9ter beslissing in het gedrang zou komen. Er zou volgens hen sprake zijn van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM omdat zij in Georgië geen beroep zouden kunnen doen op de volgens hen noodzakelijke medische opvolging en behandeling. Zij stellen dat zij op 25 februari 2014 een aanvraag 9bis indienden die nog in behandeling is. Zij verwijzen hierbij naar hun integratie, de duur van hun verblijf in België en de scholing van het kind. Zij betogen dat artikel 8 van het EVRM geschonden dreigt te worden.

Op 7 juli 2014 werd de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Verzoekers dienden tegen voornoemde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder nr. 158 614. Dit beroep werd verworpen met arrest nr. 134 562 van 3 december 2014.

De afdeling wetgeving bij de Raad van State heeft reeds gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323).

Waar verzoekers een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aanvoeren, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat hun medische situatie dermate ernstig is dat de terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Evenmin tonen zij met een begin van bewijs aan dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Waar de verzoekende partijen stellen dat hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog in behandeling is, belet dit feit niet dat zij bevolen kunnen worden om het grondgebied te verlaten.

Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden.

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bij zonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43) . De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen en verder te zetten in het land van herkomst of elders. Hun loutere integratie in België geniet uiteraard geen bescherming onder artikel 8 van het EVRM.

In zoverre verzoekende partijen de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partijen er niet in slagen aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissingen, verweerder geen rekening heeft gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 7 van de vreemdelingenwet gemotiveerd waarom verzoekende partijen bevolen worden om het grondgebied te verlaten. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekende partijen deze motieven kennen, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC